

LONE van Roosendaal

VEELZIJDIG ACTRICE OP DE PLANKEN EN VOOR DE CAMERA

Haar laatste project was Sweeney Todd, waarbij ze samen met de jubilerende Simone Kleinsma op de planken stond. Een kort project (Sweeney Todd speelde slechts vijf weken) en daarom des te zwaarder. "We hadden een zware repetitieperiode van vier weken tot aan de eerste try-out. Eigenlijk absurd want het is een van de moeilijkste musicalcomposities die er is. De Shakespeare onder de musicals. Dat maakt het best spannend. Maar we hadden een hele goede groep en een fantastisch orkest." Lone van Roosendaal (54 jaar) draait haar hand niet om voor uitdagingen.

TEKST: SANDRA HEJCKERS-VAN MELICK / FOTO'S: ROSALIE VAN DER DOES

S

weeney Todd is geen musical voor het grote publiek, volgens Lone. Juist de echte liefhebbers waarderen de Sondheim musical wel. "Je gaat niet achteroverleunend in het theater zitten, zoals bij Grease ofzo. Je moet echt je verstand even aanzetten." Lone is er dan ook trots op dat de voorstelling bij de Musical Awards de award voor Beste Kleine Musical heeft gewonnen.

Dat kwaliteit geld kost, is namelijk in musicals ook geen geheim. "Mijn eerste musical was My Fair Lady, met in de hoofdrol de onlangs overleden Paul van Vliet. Dat was met een 24-koppig orkest. Op theater-tour zat je met 40 man in de bus. Tegenwoordig is dat te duur. Je merkt dat het publiek de meerwaarde er niet van ziet. Die denken van: 'met een bandje vind ik het ook best.' Nederlanders verwachten heel veel voor heel weinig." Lone kan het weten aangezien zij met theatertours twee jaar lang heeft gereisd. Dat soort lange runs bestaan tegenwoordig niet meer. "Nederland is een klein land. Duitsland (waar Lone ook veel heeft gespeeld, red.) is veel groter, dat moet je niet vergeten."

“DE LIEFDE IS HET BIJ HET ZINGEN BEGONNEN MAAR UITEINDELIJK MEER NAAR HET ACTEREN GEGAAN”

EEN KLEIN STUKJE GESCHIEDENIS

Tegenwoordig woont de actrice en musicalster op een woonboot in de Amsterdamse gracht. Hoe is ze daar verzeild geraakt? Ze werd geboren in Bonn (Duitsland) en groeide op in Bocholtz en Maastricht. "Mijn vader was 21 en deed een opleiding in Bonn. Zijn relatie met mijn moeder was gestrand. Totdat zij opeens zwanger op de stoep stond. En in die tijd deed je wat je moest doen." Haar vader maakte zijn opleiding af en verhuisde met zijn gezin naar Maastricht, waar hij zijn oude liefde, het conservatorium, weer oppakte. Op haar zesde verhuisden ze naar Bocholtz. Lone's moeder en vader besloten op haar 12e te scheiden. "Ik ging met mijn vader mee naar Berlijn, mijn broer bleef bij mijn moeder. Na drie jaar Berlijn was het wel duidelijk dat dat niet een hele handige keuze was geweest en ben ik weer terug bij mijn moeder gaan wonen." Nadat ze in het zuiden van onze provincie haar middelbare school afrondde, verhuisde Lone naar Amsterdam.

Haar carrière startte met meer liefde voor zingen dan liefde voor acteren. "Mijn vader was muzikant, gitarist. Er kwamen altijd muzikanten over de vloer die jamsessies deden: ze speelden nummers van Joni Mitchell, Crosby, Stills, Nash & Young, de Beatles. Alles met harmonie en gitaar."

Die liefde leidde haar naar de Kleinkunstacademie in Amsterdam. "Op mijn 16e deed ik voor het eerst auditie en werd afgewezen. Een jaar later werd ik aangenomen. Achteraf voel ik mij juist meer actrice met een goede zangstem dan andersom. Dus de liefde is het bij het zingen begonnen maar uiteindelijk meer naar het acteren gegaan. Ik vind het ook niet leuk om als mezelf iets te moeten zingen, wel als personage."

VOOR DE CAMERA VERSUS OP DE PLANKEN

Lone's carrière is zeer divers met musicals, theaterstukken, films en series (Verliefd op Ibiza / Goede tijden, slechte tijden / Voelbalvrouwen). Heeft ze een voorkeur? "Op TV bepaalt uiteindelijk iemand anders wat jij te zien krijgt. Bijvoorbeeld timing-wise: je kunt een grap plaatsen maar als iemand het anders monteert dan de bedoeling is, is het effect weg. Ik ben uiteindelijk niet in charge van wat het publiek te zien krijgt, terwijl ik in het theater gewoon van A naar Z moet binnen tweeënehalf uur. En je voelt aan het publiek meteen wat wel en wat niet werkt. Het is spannender om te doen. Als het bij tv niet meteen lukt, doe je het nog een keer of 10; dat kan ook heel fijn zijn. De reacties in het theater zijn live, en dat heeft mijn voorkeur."

KLEURRIJK LEVEN

"Ik hou van kleur. In huis heb ik veel kleur, zeker in vergelijking met het gemiddelde huishouden in Nederland. Wij hadden ooit een appelgifgroene keuken die aan vervanging toe was. Mijn kinderen verboden mij om een keuken met kleur erin te zetten, dus nu is het een witte keuken. Ach, de kinderen zijn uit huis dus als deze keuken vervangen moet worden, ga ik weer voor kleur. Dat heb ik van thuis meegekregen. Mijn moeder schilderde heel veel. We hadden weinig geld dus knapte ze veel zelf op. We hadden knaloranje linoleum, blauw met gele kastjes. Dat is blijven hangen."

Lone's moeder had ook de neiging om Jan en alleman onderdak te bieden. Ze moest regelmatig haar kamer afstaan aan mensen die tijdelijk geen onderdak hadden. Die gastvrijheid heeft Lone in haar volwassen leven deels overgenomen, al zijn bij haar de grenzen veel strikter. "Ik ben toch iets meer op mijn privacy gesteld." Ondanks dat Lone in het kleine en katholieke Bocholtz opgroeide, was er op school ruimte voor moderniteit. "Ik zat op een basisschool in Wahlwiller/Nijswiller, de eerste gemengde school in die streek. Daar kijk ik met plezier op terug."

Na haar tijd in Berlijn vond Lone het knap lastig om terug naar Nederland te komen. Achteraf gezien was het een goede beslissing om weer bij haar moeder te wonen, maar het dorpsse vlog haar aan. "Elke scheet wordt besproken. Dus ik wilde gewoon naar de stad, meer ruimdenkendheid." Dat vond ze in Amsterdam, al is volgens de actrice de hoofdstad ook steeds meer aan het 'vertrutten'. Maastricht zou daarom nog wel eens een goede optie kunnen zijn om later te gaan rentenieren met haar man Eric Schlaghecke (een geboren Amsterdammer).

EIGEN PAD

In haar carrière heeft Lone altijd zelf haar keuzes gemaakt en zelf alles op poten gezet. “Ik ben er trots op dat ik er nog steeds ben, nog steeds gevraagd wordt. En dat ook voor heel veelzijdige rollen.” Zo speelde Lone op de planken onder andere de uitbundige Donna in Mamma Mia, in Bridges of Madison County een Italiaanse uit de jaren '50 en de Rotterdamse snackbarhoudster Peet in Expeditie Eiland. “Voor tv word ik juist gecast als de bitchy vrouw met een glas wijn in haar hand die met jongere mannen naar bed gaat. Geen idee waar dat aan ligt.”

Na de coronatijd en het stoppen van haar rol als Billy in Goede tijden, slechte tijden heeft Lone bijna een jaar niet gewerkt. In die periode heeft ze de tijd genomen om voor haar stervende vader te zorgen, in Berlijn. Na zijn overlijden had ze ook niet direct behoefte om weer in een rol te duiken.

“Mijn ouders komen uit Dordrecht, dus ik was echt een import-Limburger. Maar ik voel me er nog steeds thuis. Ik denk dat ik toch op een bepaalde manier in mijn jeugd daar mijn rustigste en gelukkigste jaren heb gehad. Ik merk toch wel dat Amsterdam onder-tussen heel onpersoonlijk is en dat ik juist behoefte heb aan sociale cohesie in plaats van ieder voor zich. Maar misschien romantiseer ik het wel te veel, maar ik denk dat Maastricht gewoon wat kleiner en kneuteriger is. Plus je kunt er heerlijk eten”

Ze is nog steeds volle bak actief, maar toch merkt ook Lone dat het tegenwoordig moeilijker is om aan rollen te komen, deels door haar leeftijd maar ook door een ander element: “Diversiteit is een belangrijk punt in de cultuursector, wat ik ook goed begrijp. Ik ben een witte vrouw van 54 jaar en daar zijn niet zo heel veel rollen voor, al mag ik absoluut niet klagen. Dit seizoen zit weer helemaal vol. Inmiddels ben ik minder ambitieus. Ik heb jarenlang hard moeten knokken om te komen waar ik nu sta en daar ben ik trots op. Ik wilde het sowieso beter doen dan mijn ouders, dat is gelukt” ■

Lone op de planken:

- Vanaf november 2023: Murder on the Orient Express
- Vanaf april 2024: reprise van Girls on Fire

Lone's kinderen zijn inmiddels beide uitgevlogen. Haar oudste dochter Bobbi (30 jaar) en jongste dochter Puck (21 jaar). “Ze wonen gewoon alle twee in een straal van twee kilometer. Ik ben er heel trots op, dat ze gewoon uitvliegen en dat het goed gaat. Ik heb geen last van het legeneest Syndroom.”

“IN HET THEATER VOEL JE METEEN AAN HET PUBLIEK WAT WEL EN WAT NIET WERKT”